

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1717/24
8.11.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Славковић, адвокат из Новог Сада, ул. Железничка 32/2, поштански преградак 321, код поште 21101 Нови Сад, против туженог "SEQUESTER EMPLOYMENT" д.о.о, са седиштем у Београду, Ђушина бр. 9, чији је пуномоћник Бошко Милић, адвокат из Београда, Др Александра Костића бр.15, ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2519/22 од 7.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 8.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2519/22 од 7.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2519/22 од 7.12.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати укупан износ од 36.809,20 динара на име неисплаћене увећане зараде за рад у сменама, рад ноћу, рад на дане празника и прековремени рад, у појединачно одређеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 317.643,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када су наступили услови за

извршење, до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге је образложио и жалбене предлоге изнео. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог по основу два уговора о раду на одређено време, у периоду од 1.3.2013. године до 30.4.2013. године и у периоду од 1.5.2014. године до 30.6.2014. године, на пословима радника обезбеђења у Клиничком центру Војводине, с тим да је послове обављао за потребе фирме "Securitas SE" д.о.о. Београд, по основу уговора о пословно-техничкој сарадњи бр. 92/2008 од 23.07.2008. године, због повећаног обима посла. Тужилац је послове обезбеђења обављао у сменама од 12 сати дневно, иако је уговорима о раду које је тужилац закључио са туженим уговорено осмочасовно радно време. Из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Љубише Ристиће од 18.01.2018. године, као и допунског налаза и мишљења од 20.8.2019. године, са којим је вештак Жељка Лаганин усагласила свој налаз од 15.9.2018. године, поднеском од 28.10.2021. године, утврђено је да је вештак обрачунао износ неисплаћене зараде за прековремени рад, рад ноћу и за рад на дане државних празника, за ефективно неплаћене радне сате, у две варијанте, за период од 1.3.2013. године до 30.4.2013. године и период од 1.5.2014. године до 30.6.2014. године, и то, у 1. варијанти, на основу евиденције о присутности на раду који је доставила фирма "Securitas SE" д.о.о. Београд, утврђено је постојање 248 сати ноћног рада и 12 часова рада у дане државног празника (2.5.2014. године), да тужиоцу не припада увећана зарада по основу сменског рада, те да обрачуната, а неисплаћена зарада износи 13.626,75 динара. Према 2. варијанти (допунски налаз од 20.8.2019. године), увећање зараде за сменски рад и то за 752 сата сменског рада износи 34.018,48 динара, за 264 сата ноћног рада у спорном периоду 11.980,02 динара, за 12 сати рада у дане државних и верских празника износи 2.404,51 динара, за 72 сата прековременог рада у спорном периоду 3.301,00 динара, за 216 ефективно неплаћених радних сати 4.371,84 динара, што укупно износи 56.075,53 динара. Донунски налаз од 20.8.2019. године вештак Љубиша Ристић је израдио на основу дневника рада

који му је судски вештак Жељка Лаганин доставила: дневник рада 23.2.2014 до 4.8.2014. године пункт главни улаз А.Б; дневник рада 26.4.2014 до 5.11.2014 године пункт Н2: дневник рада 3.1.2015. године до 6.6.2015. године пункт главни улаз КЦВ, а имајући у виду да за период од 1.3.2013. до 30.4.2013. године судски вештак Жељка Лаганин није поседовала дневник рада и да у личним евиденцијама тужиоца приложеним уз тужбу није садржана евиденција за март и април 2013. године, вештак је број сати рада тужиоца за март и април 2013. године утврдио на основу евиденција о присутности коју је тужени доставно, а коју је вештак приложно уз основни налаз и мишљење од 18.1.2018 године. Из допунског налаза и мишљења вештака за економско – финансијску област Љубише Ристића од 3.7.2023 године, утврђено је да тужени исплатама које је у спорном периоду вршио тужиоцу, није исплатио увећану зараду по основу сменског рада, рада ноћу, рада за време празника и прековременог рада, уз примену минималне цене рада сходно члану 5. став 1 свих уговора о раду у износу од 36.809,20 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, јер је тужилац у спорном периоду остварио сате прековременог рада и рада ноћу, рада за време државног празника који је нерадан дан, за које му припада додаток на плату који му тужени није исплатио. Како тај рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде, нити му је тужени исплатио увећање зараде по том основу, као и да тужилац за те сате рада преко пуног радног времена није користио слободне дане, нити је тужени, у смислу чланова 228.-231. Закона о парничном поступку, доказао да је извршио прераспodelу радног времена у смислу правила из одредби члана 57. Закона о раду, што представља његову законску обавезу, а имајући у виду и висину штете коју је тужилац на тај начин претрпео која је утврђена из допунског налаза и мишљења судског вештака Љубише Ристића од 3.7.2023. године, првостепени суд је закључио да је тужени дужан у смислу одредбе члана 154. Закон о облигационим односима да тужиоцу, на име неисплаћеног увећања зараде на име ноћног рада, рада на дан државног празника и на име остварених сати прековременог рада, као и на име ефективних неплаћених радних сати у спорном периоду, исплати износ од 36.809,20 динара, са припадајућом каматом у складу са одредбом члана 277. Закона о облигационим односима у вези са чланом 1. Закона о затезној камати.

У првостепеном поступку је утврђено да је у објекту у којем је тужилац радио, Клиничком центру Војводине, као и у осталим објектима у које је привремено упућиван, рад био организован у сменама у трајању од 12 часова, да је о присутности запослених на раду вођена евиденција, односно дневник рада само за раднике обезбеђења који је садржао податак о трајању сваке смене, времену пријема и предаје смене, као и о дешавањима у току дана. Поред наведене евиденције, запослени су водили и личну евиденцију како би имали тачан податак о броју радних сати. Сагласно наведеном, полазећи од исказа тужиоца и саслушаних сведока који су сагласни о околности вођења евиденције о присутности на раду, првостепени суд је прихватио допунски налаз и мишљења вештака Љубише Ристића од 20.8.2019 године (варијанта 2.), према

коме је тужилац остварио 752 сата сменског рада, 264 сата ноћног рада, 12 сати рада у дане државних и верских празника, 72 сата прековременог рада и 216 ефективно неплаћених радних сати, за које му припада додатак на плату који му тужени није исплатио, и то у висини која је утврђена из допунског налаза и мишљења од 3.7.2023. године, због чега је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 108. став 1. Закона о раду ("Сл. Гласник РС", 24/05...75/14), прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: за рад на дан празника који је нерадни дан - најмање 110% од основице; за рад ноћу и рад у сменама, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде-најмање 26% од основице; за прековремени рад-најмање 26% од основице; по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу - најмање 0,4 % од основице.

Одредбом члана 58. Закона о раду, прописано је да се прерасподела радног времена не сматра прековременим радом.

Према правилима из одредбе члана 53. став 1. Закона о раду, на захтев послодавца, запослени је дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (прековремени рад).

Код утврђених чињеница да је тужилац био запослен код туженог у спорном периоду и обављао послове обезбеђења објеката за фирму "Securitas SE", у дванаесточасовним сменама, те да је радио и за време државних празника, ноћу и прековремено, за који рад му тужени није исплатио накнаду, правилан је закључак првостепеног суда да је основан тужбени захтев тужиоца за исплату увећане зараде по наведеним основима, с обзиром на то да тужени није доказао да је тужиоцу исплатио припадајућа увећања зарада.

Неосновано се жалбом туженог указује да је код туженог на снази била прерасподела радног времена иако није била донета одлука о прерасподли радног времена. Ово из разлога што прерасподела радног времена не представља редован начин обављања рада, због чега постоји обавеза послодавца да донесе одлуку којом ће утврдити постајање прерасподеле радног времена. У конкретном случају, тужени није доказао да је донета таква одлука, због чега је правилан закључак првостепеног суда да прерасподеле радног времена код туженог није било. Наводи жалбе којима се указује да је Правилником била предвиђена прерасподела радног времена код туженог, нису од утицаја на другачију одлуку о жалби, с обзиром на то да је Правилником

прописана могућност туженог да рад организује кроз прерасподелу радног времена, а тужени није доказао да је ту могућност и искористио у спорном периоду. Чињеница да је у фирми “Securitas SE”, за коју је тужилац обављао рад, постојала одлука о прерасподели радног времена, такође, није од утицаја, јер је тужилац упућен на рад у ту фирму, али је био запослен код туженог, који је једино могао донети одлуку о прерасподели која би производила правно дејство на тужиоца као његовог запосленог.

Како тужени није доставио евиденцију о прековременом раду тужиоца, односно првостепени суд није прибавио евиденцију о раду тужиоца од фирме “Securitas SE”, за коју је тужилац обављао рад, то у смислу одредбе члана 231. Закона о парничном поступку, тужени није доказао да постоје околности које искључују његову обавезу да исплати тужиоцу увећане зараде по основу прековременог рада, сменског рада, ноћног рада и рада за време празника који су нерадни дани, па се неосновано жалбом туженог указује на неправилно и непотпуно утврђено чињенично стања о тим околностима. Обавезу вођења евиденције присуства на раду тужиоца је имао тужени као послодавац, сходно одредбама чланова 23. и 24. Закона о евиденцијама на раду, а не друго правно лице код кога је тужилац био упућен на рад.

Неосновани су жалбени наводи о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер су у пресуди дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводе у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке.

Потврђена је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредаба чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку и одговора исходу спора и успеху странака. Супротно наводима жалбе туженог, првостепени суд је правилно одлучио када је тужиоцу признао трошкове за састављање тужбе и 7 образложених поднесака, којима се тужилац изјашњавао на налазе и мишљења вештака и опредељивао тужбени захтев. Тужиоцу су правилно признати трошкови поступка према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а према вредности предмета спора са којом је тужилац успео у овој парници, због чега су жалбени наводи туженог у том делу, такође, неосновани.

Како тужени није успео у поступку по изјављеном правном леку, то му, у смислу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, не припада накнада трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом

изреке пресуде.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредаба чланова 390, 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20) одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордане Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**